

Marts 2016

Ny introducerende artikel af Per Bruus-Jensen: Hvad er Livet?

Artiklen henvender sig fortrinsvis til mennesker, der ikke kender til Martinus' kosmologi, men som ikke desto mindre alment funderer over hvad livet egentligt er for noget.

Per Bruus-Jensen belyser i sin artikel om fænomenet "Livet", dets mening samt det kosmiske gudsbegreb og forbinder det samtidigt med religion og citerer i den forbindelse visse fortidige religiøse udsagn.

Ifølge Martinus er vi alle uden undtagelse "livsenheder" og dele af en altomfattende helhed af guddommelig natur; dvs. dele af et levende og uendeligt *multivers*, der med rette kan anskues som indbegrebet af Gud.

Det altomfattende gudevæsen skaber sin livsoplevelse gennem summen af livsenheder i alle deres mange former. PBJ beskriver dette som "Guds leg med sig selv". En leg, der samtidigt har karakter af et tidløst eksperiment og skæbnespil.

Det fremgår endvidere, at ALT, selv det vi betragter som "ondt", må ses som en del af det altomfattende gudevæsens livsytringer. Det såkaldt onde behøves nemlig som en nødvendig kontrastfaktor. En faktor uden hvilken oplevelsen af "det gode" ikke ville være mulig (uden kontraster, ingen oplevelse).

Det kan tilføjes, at både Martinus og PBJ i deres respektive værker detaljeret og udførligt redegør for dette og dermed for selve lidelsesfænomenets mening generelt. Artiklen her giver også et anskueligt billede af den kosmiske evolutionsproces og dens livsbefordrende rolle i sammenhængen.

Hvad er Livet?

Af Per Bruus-Jensen

Hvad er livet...?

Et pust i sivet...!

Hvad er døden...?

Et gok i nøden...!

Joker

Livet og det kosmiske Gudsbegreb

Nuvel! Spørg til side: Hvad er livet dybest set for noget – ikke kun menneskelivet, men livet til alle tider samt i alle dets former og udgaver...?

I forfatterens øjne har ingen bedre og mere overbevisende besvaret dette dybest set enkle spørgsmål end den danske mystiker og intuitionsbegavelse Martinus (1890-1981), idet han som 30-årig via en række dybe, åndelige

oplevelser så, at hele universet med alt, hvad det rummer og udtrykker, simpelthen er produktet af et kosmisk gigantvæsens evige 'leg' med sig selv. En 'leg', der på den ene side ganske enkelt har til formål konstant at tilføre dets tilværelse et alsidigt og underholdende indhold med karakter af såkaldt livsoplevelse, og som på den anden side er begrundet i det enkle faktum, at der ikke findes andre jævnbyrdige for det pågældende gigantvæsen at vekselvirke og således 'lege' med.

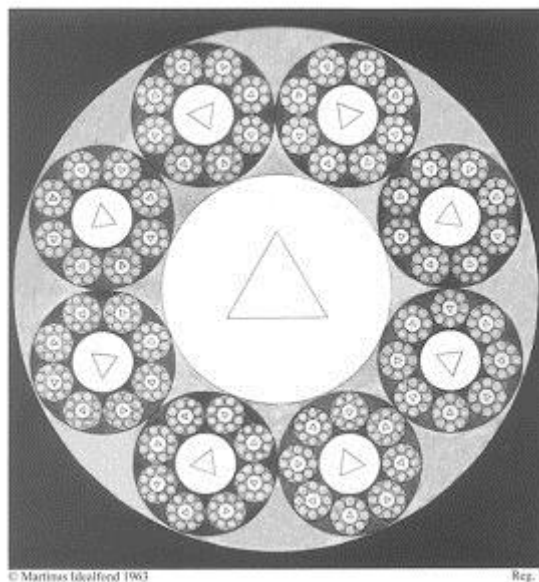
Martinus, 30 år

Det omtalte gigantvæsen, som det af indlysende grunde vil være nærliggende at omtale som Gud, er med andre ord totalt ensomt og har som sådant kun sig selv at trække på mht. skabelsen af et tilværelsesindhold. Og iflg. Martinus er det netop denne skabelse og dens resultater, der ikke alene er indbegrebet af det fænomen, vi kalder "livet", men i medfør af dens formål også *meningen med livet*. Og vel at mærke ikke kun mht. de former for liv, der optræder på planeten Jorden, men omfattende planeten selv samt alt andet, der forekommer i det ganske univers – universet som sådant inklusive. Alt sammen – godt såvel som ondt, behag såvel som ubehag – vidner det om Guds evige, skabende 'leg' med sig selv...

Livsenhedsprincippet og fænomenet *evolution*

Som konsekvens af sin kosmiske ensomhed har Gud for at kunne fuldbyrde 'legen' med sig selv i al evighed været henvist til at splitte sig selv op i kvanter eller enheder, der alle funktionelt er kopier af Gud som sådan, og som dermed også alle uden undtagelse evigt eksisterer i Guds billede og lignelse.

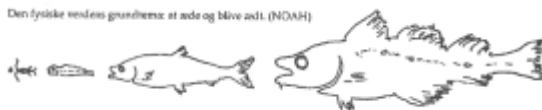
I Martinus' virkelighedsbeskrivelse omtales de pågældende gudekopier som *livsenheder* med status som udødelige gudesønner eller gudekvanter, og pointen er naturligvis, at Gud via disse og deres mulighed for indbyrdes vekselvirkning i praksis bliver i stand til at lege med sig selv.

Martinus' symbol: Livsenheds-princippet

Betragter vi nærmere karakteren af denne leg, som den via de levende væseners indbyrdes vekselvirkning udfolder sig her på planeten Jorden, falder det straks i øjnene, at den mht. sine udslag kan opdeles i to hovedkategorier, nemlig livgivende og behagsskabende manifestationer kontra dræbende og mere eller mindre smertevoldende ditto. Og medens vi forholdsvis let kan forlige os med den første kategori, forholder det sig lige modsat mht. den anden og rejser i samme forbindelse med henvisning til alene naturens basale indretning som et hierarkisk system af såkaldte fødekæder uundgåeligt spørgsmålet, hvilken interesse Gud kan have i via visse gudekvanter at påføre sig selv smerteindtryk og dermed ubehag...? Ikke mindst i tilfælde, hvor det giver sig udtryk i fx krige, drab, lemlæstelse, tortur, kriminalitet, pædofili, mafiavælde, naturkatastrofer og lignende.

Den fysiske verdens grundlæggende: at æde og blive ædt. (NDAH)

Fra Martinus' side svares der, at Gud for overhovedet at kunne opleve grundlæggende er afhængig af erfaring for fænomenet *kontraster* – altså modsætningsforhold – og derfor tilsvarende grundlæggende må anlægge sin skabelse af et livsindhold på tilvejebringelsen af sådanne, spændende over en skala af muligheder fra nuancernes sarte repertoire til ekstremernes grove og udfordrende effektregister.

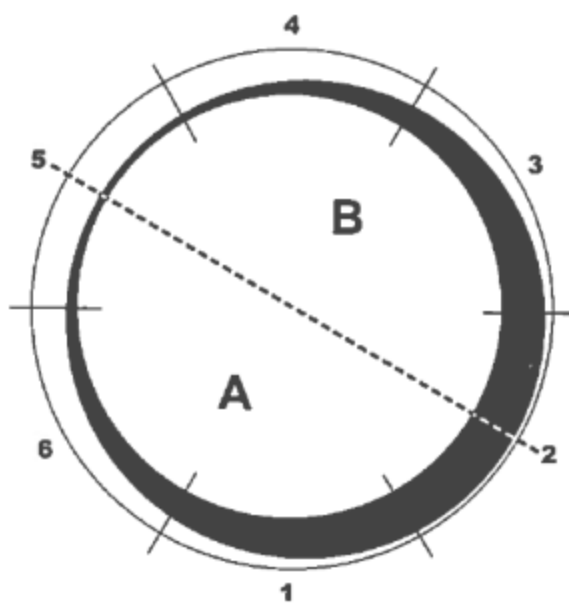
Yin/yang-symbol

At guddommen virkelig aktivt trækker på kontrastprincippet muligheder kommer ikke mindst til udtryk i eksistensen af en vis *verdensorden*, som alt liv og dermed samtlige gudekvanter i al evighed er underkastet. En verdensorden, der som et udslag af guddommelig selvkontrol og selvjustits i en endeløs strøm af forbundne kredsløb fører det enkelte gudekvant fra en tilstand af den højeste viden om sin egen guddommelighed til en tilstand af total uvidenhed om denne og herfra igen tilbage til total erkendelse af sig selv som repræsentant for Gud, og således fremdeles i al evighed. Men – med henblik på afveksling – hver gang på en helt ny måde med præg af *evolution*.

Med hensyn til det enkelte kredsløb så Martinus det som produktet af et evigt, guddommeligt skabepincip. Et produkt, der i respekt for kontrastbehovet lader det pågældende skabepincip operere med både en mørk og en lys tendens eller udstråling, således at det enkelte kredsløb bliver præget af begge typer udstråling.

I praksis giver dette sig iflg. Martinus udtryk i, at hvert enkelt kredsløb er sammensat af to halvdele, der som en slags kosmisk åndedræt gradvist og

uophørligt afløser hinanden: en *indviklingsbue* og en *udviklingsbue*, hvor førstnævnte gennem mange stadier fører til voksende uvidenhed om livet og tilværelsen, medens sidstnævnte lige modsat gradvist fører frem til den højeste viden om Gud og egen rolle som gudekvant; dvs. til såkaldt kosmisk bevidsthed.

Diagram over det evolutionære kredsløb som sammensat af en indviklingsbue (A) og en udviklingsbue (B). Gudekvantets passage gennem kredsløbet sker imod urets retning og former sig i praksis som en "vandring" gennem seks kosmiske naturriger (1-6). Dvs. planterige (1); dyrerige (2); rigtigt menneskerige (3); visdomsrige (4); guddommelige verden (5) og saligheds-/mineralrige (6).

Når dette kan være af interesse for mennesket af i dag skyldes det, at også menneskeheden er engageret i et sådant skæbnekredsløb. Og hvad mere er: udviklingsmæssigt befinder sig på det stadium, hvor skabeprincipets mørke udstråling som indflydelsesfaktor er i færd med at blive afløst af den lyse udstråling, således at menneskeheden de facto er under påvirkning af begge slags udstråling og i pagt med dette også er genstand for disses indbyrdes rivalisering. Hvilket den aktuelle verdenssituation på utallige måder netop afspejler. For aldrig i menneskehedens historie har lysets og mørkets kræfter i højere grad givet sig kontroversielt til kende end det siden år nul i vor tidsregning og frem til dags dato har fundet sted og helt aktuelt i allerhøjeste

grad udspiller sig. Og spørgsmålet er derfor, hvad vi kan vente os af fremtiden...? Hvis vi overhovedet har nogen fremtid at se hen til – vores materialisme, kosmiske uvidenhed og aktuelle drabskapacitet på mangfoldige områder taget i betragtning...?

Til disse vitale spørgsmål svarer i hvert fald Martinus med baggrund i sine oprindelige visioner med et rungende ”JO!”; menneskeheden har en fremtid”. I sin kosmiske uvidenhed er den ganske vist ikke færdig med at påføre sig selv og resten af klodens biosfære lidelser i skræmmende omfang. Men ikke desto mindre står den også over for at foretage et evolutionært kvantespring af dimensioner. Et spring, der i tidens fylde vil forvandle den ganske klode til et guddommeligt paradys af lys, fred, gudserkendelse og kærlighed, og som allerede nu i voksende omfang indvarsles af bl.a. de resultater og erkendelser, der i form af den nye kvantefysik med tilhørende kvantemekanik er ved at bryde frem. Eller sagt med andre ord: skabeprincippets mørke udstråling med tilhørende udviklingsbue er ved definitivt at have udspillet sin rolle her på kloden og står i samme forbindelse over for endegyldigt at blive afløst af indflydelsen fra den lyse udstråling med samt dens etablering af et ægte, ædelt og dermed *rigtigt* menneskerige. Et rige, der altså ligeledes er et produkt af Guds ’leg’ med sig selv, og som udmærker sig ved, at hvert eneste menneske her er bevidst i sin identitet som gudekvant og i overensstemmelse hermed lever op til pointen i det gamle ord, der siger, at adel forpligter...

Efterskrift – et par tankevækkende citater:

I Jødernes hellige lovbog, *Talmud*, kan man læse følgende udtalelse af Gud Herren: ”Jeg står også bag det onde, men jeg gav samtidigt menneskene loven til værn imod det...”

Og i et af de såkaldte *apokryfe* (u-autoriserede) evangelier er Jesus citeret for følgende udtalelse som svar på, hvornår dét paradisiske gudsrige ville blive til virkelighed, han talte så meget om. Hans svar lød: ”Når I bliver trætte af at bide i det sure æble (underforstået: frugten fra ”Kundskabens træ” på godt og ondt); når mand bliver til kvinde og kvinde til mand og de begge bliver ét tilsammen, da vil gudsriget komme...” (Jesus har åbenbart forudset, at mennesket i sin *færdigskabte* form ligesom Gud selv er en kombination af

maskuline og feminine egenskaber i en højere form for enhed, hvilket den aktuelle og tilsyneladende voksende kønsforvirring i menneskeheden måske allerede for nuværende er et første forvarsel om og optakt til...)

Kilder:

Martinus: Livets Bog, bind 1, stk. 1-119

Alex Riel: Mystik og videnskab

Per Bruus-Jensen: Hvordan kan man gøre Guds vilje?